

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové v právní věci **žalobkyně: N. T. Q.**, nar. ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, v České republice bytem P. 61, *zastoupené Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 25*, **proti žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14.2.2014, čj. MV-1950-4/SO-2014

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalované ze dne 14.2.2014, čj. MV-1950-4/SO-2014 a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 22.10.2013, čj. OAM-16062-12/TP-2013 se z r u š u j í a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 17.458 Kč, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám Mgr. Petra Václavka, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 14.2.2014, čj. MV-1950-4/SO-2014, (*dále jen „napadené rozhodnutí“*), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (*dále jen „prvostupňový orgán“*) ze dne 22. 10. 2013, čj. OAM-16062-12/TP-2013 (*dále jen „prvostupňové rozhodnutí“*), jímž bylo podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb.,

o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „ZPC“ nebo „zákon o pobytu cizinců“*) zastaveno řízení o žádosti žalobkyně o povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Dále žalobkyně požadovala, aby jí soud přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

2. Usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 28.4.2014, čj. 57A 16/2014-27 byl žalobě přiznán odkladný účinek.

II. Důvody žaloby

3. V žalobě žalobkyně tvrdila, že byla na svých právech zkrácena přímo porušením svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jimž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují její práva a povinnosti. Žalobkyně shrnula, že podala dne 1.8.2013 žádost o vydání povolení k trvalému pobytu a k žádosti předložila veškeré náležitosti. Prvostupňový správní orgán rozhodl o zastavení řízení o žádosti s tím, že žalobkyně podala žádost o povolení k trvalému pobytu, ačkoliv nebyla k jejímu podání oprávněna. Odvolání podané proti prvostupňovému rozhodnutí žalovaný zamítl.

4. Dle žalobkyně žalovaná porušila zásadním způsobem své povinnosti odvolacího orgánu a její rozhodnutí odporuje požadavkům stanoveným v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „správní řád“*), definujícím požadavky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů, a je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejména § 89 odst. 2 správního řádu. Zároveň žalovaná nezjistila stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje § 3 správního řádu. Při vydání rozhodnutí byla správními orgány zásadním způsobem porušena ustanovení definující podmínky pro výkon jejich činnosti, zejména § 4 odst. 2 správního řádu. Žalovaný nedostatečně splnil své povinnosti odvolacího orgánu, když nedostatečně přezkoumal prvostupňové rozhodnutí a nezjistil zásadní pochybení, jichž se dopustil prvostupňový správní orgán. Spisový materiál neposkytuje dostatečnou oporu pro výrokovou část prvostupňového rozhodnutí. V souladu s § 69 odst. 5 ZPC platí, že žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 68 odst. 1 podává cizinec ministerstvu, pokud na území pobývá na dlouhodobé vízum, povolení k dlouhodobému pobytu nebo na základě dokladu vydaného k pobytu na území podle zvláštního právního předpisu. Jak je potvrzeno v napadeném rozhodnutí a v prvostupňovém rozhodnutí, žalobkyni byly dlouhodobě vydávány tzv. překlenovací štítky. Stejně tak v době podání žádosti o povolení k trvalému pobytu měla žalobkyně platný překlenovací štítek. Otázkou právní povahy tohoto dokladu se již v minulosti zabýval Nejvyšší správní soud, který konstatoval v rozhodnutí čj. 2 Ans 1/2009-71, že „*tzv. „překlenovací štítek“ vydávaný žadatelům o pobyt na území České republiky do jejich cestovních dokladů, je osvědčením ve smyslu Části čtvrté správního řádu z roku 2004. Jakkoli § 87y ZPC ani směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES takový postup nepředpokládají, při splnění podmínek uvedených v citovaném ustanovení jsou správní orgány „překlenovací štítek“ povinny vydat, neboť jde o ustálenou správní praxi*“. Dále zde NSS konstatoval, že „*vydáním překlenovacího štítku je nepochybně sledována okamžitá ochrana právního postavení žadatele o pobyt, který jeho prostřednictvím prokazuje své oprávnění pobývat na území ČR*“. Je tedy nepochybné, že na vydaný překlenovací štítek je

nutno nahlížet jako na potvrzení legálnosti pobytu cizince na území ČR. V situaci, kdy správní orgán opakovaně deklaruje legálnost pobytu účastníka řízení na území ČR, nelze tomuto vytýkat podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu, neboť tento měl jednoznačně deklarované oprávnění pobývat na území ČR, které správní orgán nezpochybnil. Žalobkyně proto měla za to, že v době podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu pobývala na území ČR zcela legálně, přičemž měla vydáno rovněž potvrzení o legálnosti pobytu, tedy pobýval na území ČR na základě dlouhodobého víza, jehož existence byla osvědčena vydáním překlenovacího štítku, označovaného také jako překlenovací vízum. Podmínka, kterou zákon předpokládá pro to, aby bylo možné podání žádosti o povolení k pobytu na území ČR, byla tedy splněna, neboť žalobkyně pobývala na území ČR v době podání žádosti na základě dlouhodobého víza.

5. Další námitky žalobkyně směřovaly vůči odůvodnění zastavení řízení. Správní orgány obou stupňů shodně konstatovaly, že byla žalobkyni vydávána překlenovací víza. Shodně však uzavřely, že byla vydávána na základě pochybení správního orgánu a tudíž nepokazují tvrzenou skutečnost. Žalobkyně v té souvislosti poukázala na ustanovení § 53 odst. 3 správního řádu, který zakládá tzv. presumpci správnosti veřejné listiny, s tím, že je nutno i na překlenovací štítek nahlížet jako na veřejnou listinu, neboť byla vydána ministerstvem vnitra, tedy orgánem veřejné moci. Vzhledem k tomu, že ke dni podání žádosti o povolení k trvalému pobytu nebyla platnost a pravost překlenovacího štítku zpochybněna, je zřejmé, že tento potvrzoval v něm uvedené skutečnosti, které je nutno považovat za správné. Platnost vydaných překlenovacích štítků nebyla dosud zpochybněna. Na tom nic nemění ani konstatování správního orgánu v napadeném rozhodnutí, které nelze považovat za důkaz opaku, a tudíž je nutno aplikovat pravidlo o presumpci správnosti veřejné listiny. Dle žalobkyně je zcela nepřipustné, aby správní orgán přičítal vlastní pochybení k tíži účastníka řízení. Povinností správního orgánu je poskytnout dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech. Správní orgán nejen, že uvedl účastníka řízení v omyl, když mu vydával překlenovací štítky, ačkoliv dle jeho vlastního názoru k tomuto nebyl oprávněn, ale navíc se od této skutečnosti distancuje, odmítá svou odpovědnost a přenáší tuto na účastníka řízení, který je tak postihován za pochybení správního orgánu. Tento postup neodpovídá požadavku na výkon řádné správy.

6. Žalovaný navíc v odůvodnění napadeného rozhodnutí dal zcela nesprávně do souvislosti otázku platnosti překlenovacího štítku, z něhož podala žalobkyně žádost o povolení k trvalému pobytu, a správní vyhoštění, které bylo vykonatelné dne 16.12.2010 a znemožňovalo žalobkyni pobyt na území členských států po dobu jednoho roku, jeho platnost a účinnost uplynula ke dni 16.12.2011. Je tedy zjevné, že správní orgán konstruuje důkaz opaku ve vztahu k neplatnosti vydaného překlenovacího štítku na základě zcela nesprávných skutkových zjištění, respektive zjištění, která jsou pro řešenou otázku zcela irelevantní. Postup, který zvolil žalovaný a prvostupňový správní orgán, je tak v rozporu s požadavky na odůvodnění správních rozhodnutí stanovenými v § 68 odst. 3 správního řádu. Žalobkyně odkázala na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze čj. 5 A 48/2001-47, kde je uvedeno, že „z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti přdestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné

nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů“. Správní orgán, který vyvrací námitky žalobkyně s poukazem na zcela irrelevantní skutečnosti, tak nedostál zde stanoveným povinností.

7. Dle žalobkyně tak bylo správní řízení zatíženo nezákonností v postupu správních orgánů obou stupňů, když tyto neposkytly účastníku řízení plnou možnost hájit svá práva a oprávněné zájmy. Z napadených rozhodnutí je zřejmé, že správní orgány posoudily zcela v rozporu se zákonem aktuální stav věci, když zcela v rozporu se zákonem zastavily řízení o žádosti žalobkyně, ačkoliv pro takový krok nebyly splněny zákonné podmínky. Žalobkyně zdůraznila také nedostatečnou přesvědčivost vydaných rozhodnutí, která postrádají řádné odůvodnění a vzbuzují pochyby o řádně zjištěném stavu věci. Pochybení správních orgánů jsou dle názoru žalobkyně takové intenzity, že odůvodňují zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované k žalobě

8. Žalovaná s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí navrhovala zamítnutí žaloby. Uvedla, že žalobkyně pobývala v době podání žádosti o povolení k trvalému potu (1.8.2013) na území ČR na základě tzv. „překlenovacího štítku“, č. FA1147965, s platností od 23.4.2013 do 20.8.2013. Žalovaná nezpochybňovala fakt, že žalobkyně na základě tohoto „překlenovacího štítku“, který jí byl vydán neoprávněně, tedy v důsledku pochybení Ministerstva vnitra, na území pobývala legálně. Dle žalované však nelze dospět k závěru, že žalobkyně splnila podmínku dle § 69 odst. 5 ZPC, tzn. podmínku podání žádosti na území Ministerstvu vnitra, neboť v daném případě nemohla nastat fikce pobytu na dlouhodobé vízum nebo dlouhodobý pobyt, a to právě s ohledem na vykonatelnost rozhodnutí o správním vyhoštění, kterým všechny pobyty, od nichž by se fikce pobytu mohla odvíjet, zanikly ze zákona, a to již před vydáním překlenovacího štítku č. FA1147965. Žalobkyně tedy v době podání žádosti pobývala na území ČR oprávněně, nikoliv však na základě dlouhodobého víza nebo dlouhodobého pobytu, jak výslovně požaduje ustanovení § 69 odst. 5 ZPC.

IV. Vyjádření účastníků při jednání soudu

9. O věci samé rozhodl soud k návrhu žalobkyně po provedeném jednání, kterého se zúčastnil zástupce žalobkyně. Žalovaná svoji neúčast omluvila a souhlasila, aby soud jednal bez její přítomnosti. Zástupce žalobkyně při jednání setrval na své argumentaci z žaloby.

V. Posouzení věci krajským soudem

Z čeho soud vycházel

10. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

11. Žaloba je důvodná.

Právní hodnocení

12. Prvním žalobním bodem krajský soud označil námitku žalobkyně, že byla za situace, kdy jí byl vydán překlenovací štítek č. FA1147965 opravňující ji k pobytu na území České republiky od 23.4.2013 do 20.8.2013, oprávněna podat podle § 69 odst. 5 ZPC předmětnou žádost na území České republiky a ve správním řízení nebyly podmínky pro zastavení řízení o této žádosti podle § 169 odst. 8 písm. c) ZPC. Druhým žalobním bodem pak krajský soud označil námitky žalobkyně o porušení ustanovení správního řádu, a to § 68 odst. 3, § 89 odst. 2, § 3 a § 4 odst. 2.

13. První žalobní bod je důvodný.

14. Žalobkyně podala dne 1.8.2013 žádost o povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Podle § 68 odst. 1 ZPC *povolení k trvalému pobytu se na žádost vydá cizinci po 5 letech nepřetržitého pobytu na území.*

15. Podle § 69 odst. 5 ZPC *žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 68 odst. 1 podává cizinec ministerstvu, pokud na území pobývá na dlouhodobé vízum, povolení k dlouhodobému pobytu nebo na základě dokladu vydaného k pobytu na území podle zvláštního právního předpisu; žádost podle § 68 odst. 5 je oprávněn podat též na zastupitelském úřadu.* Zvláštním právním předpisem se rozumí zákon č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů a zákon č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců.

16. Prvostupňový správní orgán zastavil řízení o žádosti podle § 169 odst. 8 písm. c) ZPC, podle něhož *usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal na území žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, ač k podání žádosti na území není oprávněn.*

17. Prvostupňové rozhodnutí je odůvodněno tím, že měla žalobkyně na území ČR povolen pobyť v období od 1.7.2009 do 30.6.2011, a to na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Dne 18.8.2009 nabylo právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně. Žalobu podanou proti tomuto rozhodnutí Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 11.11.2010, čj. 10Ca 273/2009-49-53, zamítl. Kasační stížnosti podané proti tomuto rozsudku nepřiznal Nejvyšší správní soud odkladný účinek. Vykonatelnost rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně tak nastala dnem 16.12.2010. Jelikož nebyl určen počátek běhu lhůty pro zařazení žalobkyně do evidence nežádoucích osob, byla tato doba stanovena zpětně od 18.9.2009 do 18.9.2010 (odkaz na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 1As 106/2010-83). Vykonatelností rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně zanikly dle § 46 odst. 1 ve spojení s § 62 odst. 1 ZPC veškeré pobyty na území České republiky.

18. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je dále uvedeno, že bylo z cizineckého informačního systému zjištěno, že žalobkyně podala dne 29.4.2011 žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. Řízení o této žádosti bylo dle § 169 odst. 8 písm. d) ZPC zastaveno, neboť žalobkyně nebyla k podání takové žádosti na území ČR oprávněna. Vzhledem k tomu, že žalobkyně nebyla k podání žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu na území oprávněna, nevznikla jí ve smyslu § 47 odst. 2 ZPC fikce pobytu, proto pobývala na území ČR v době podání žádosti o povolení k trvalému pobytu dne 1.8.2013 nelegálně, a tudíž nebyla k podání takové žádosti na území České republiky ve smyslu § 69 odst. 5 ZPC oprávněna.

19. Dále je v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí uvedeno, že bylo kontrolou v cizineckém informačním systému zjištěno, že je žalobkyni dlouhodobě osvědčován pobyt vylepováním tzv. překlenovacích štítků, ač na ně – vzhledem k výše uvedenému – nemá nárok. Tzv. překlenovací štítky č. FA1056455 s platností od 1.7.2011 do 29.8.2011 a č. FA1100941 s platností od 29.8.2011 do 28.10.2011 byly žalobkyni vydány z důvodu, že správnímu orgánu nebyla známa skutečnost, zda byl přiznán odkladný účinek žalobě proti rozhodnutí o správním vyhoštění. Tento přiznán nebyl, a to usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 14.7.2011, čj. 9As 61/2011-89. Na základě této skutečnosti byl žalobkyni dne 26.10.2011 vylepen výjezdní příkaz č. GA0246502 s platností od 26.10.2011 do 24.11.2011 a následně výjezdní příkaz č. GA0246511 s platností od 25.11.2011 do 24.12.2011. Žalobkyně však Českou republiku neopustila, znovu se dostavila na pracoviště OAMP Karlovy Vary, kde jí byl vylepen dne 29.2.2012 opět tzv. překlenovací štítek, přestože na něj neměla právní nárok.

20. Na základě uvedeného učinil prvostupňový správní orgán závěr, že všechny další tzv. překlenovací štítky byly vydávány bez právního nároku, a to v důsledku pochybení správního orgánu. Současně s vydáním prvostupňového rozhodnutí o zastavení řízení byla žalobkyně vyzvána k převzetí výjezdního příkazu, neboť na území ČR pobývá neoprávněně. Prvostupňový správní orgán uzavřel, že žalobkyně nebyla oprávněna podat žádost o povolení k trvalému pobytu na území ČR dne 1.8.2013, neboť v době podání žádosti pobývala na území ČR bez platného pobytového oprávnění. Dne 16.12.2010 se stalo vykonatelným rozhodnutí o správním vyhoštění a žalobkyni zanikly na území České republiky veškeré pobyty. Žalobkyně sice podala žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, avšak k podání takové žádosti na území také nebyla oprávněna a nevznikla jí proto fikce pobytu ve smyslu § 47 odst. 2 ZPC. Dle prvostupňového správního orgánu tak nebylo v řízení prokázáno, že je žalobkyně cizinkou, která by ve smyslu § 69 odst. 5 ZPC byla oprávněna předmětnou žádost o povolení k trvalému pobytu podat ministerstvu na území České republiky, neboť v době podání žádosti pobývala na území České republiky neoprávněně.

21. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že žalobkyně podala předmětnou žádost o vydání povolení k trvalému pobytu dne 1.8.2013 Ministerstvu vnitra na území ČR. Dle cizinecké evidence je zřejmé, že v této době na území pobývala na základě tzv. „překlenovacího štítku“ č. FA 1147965, s platností od 23.4.2013 do 20.8.2013. Žalovaný proto posuzoval otázku, zda byl pobyt žalobkyně na území na základě překlenovacího štítku

pobytem dle § 69 odst. 5 ZPC, tzn. pobytem opravňujícím cizince k podání žádosti na území Ministerstvu vnitra. „Překlenovací štítek“ (dle stránek www.mvcrxz) se uděluje z moci úřední a slouží jako osvědčení o podání žádosti a je jím deklarována legálnost pobytu na území do doby, než bude pravomocně rozhodnuto o podané žádosti. V tomto období překlenovací štítek umožňuje jeho držiteli cestovat z a do schengenského prostoru. V době, kdy byl žalobkyni vydán překlenovací štítek č. FA1147965, z něhož podala předmětnou žádost o vydání povolení k trvalému pobytu, její předchozí pobyty na území dle § 46 odst. 1 ve spojení s § 62 odst. 1 ZPC již zanikly v důsledku vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění, tzn. 16.12.2010, a proto neměla žalobkyně na vydání překlenovacího štítku č. FA 1147965 právní nárok.

22. Shodně jako prvostupňový správní orgán žalovaný dále konstatoval, že žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu podanou dne 29.4.2011 nevznikla žalobkyni fikce pobytu dle § 47 odst. 2 ZPC, neboť k podání žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu nebyla na území oprávněna a dlouhodobý pobyt, o jehož prodloužení žádala, ze zákona zanikl.

23. Žalovaný proto uzavřel, že na základě nesprávného postupu Ministerstva vnitra, které neoprávněně žalobkyni vydávalo překlenovací štítky, byl pobyt žalobkyně na území legální. Dle žalované však nelze dospět k závěru o splnění podmínky pro podání žádosti na území dle § 69 odst. 5 ZPC, neboť v daném případě nemohla nastat fikce pobytu na dlouhodobé vízum nebo dlouhodobý pobyt, a to právě s ohledem na vykonatelnost rozhodnutí o správním vyhoštění, kterým všechny pobyty, od nichž by se fikce pobytu mohla odvíjet, zanikly již před vydáním překlenovacího štítku č. FA1147965, ze kterého žádost podala. Žalovaná dala za pravdu žalobkyni, že doba pobytu, po kterou měla na území vstup zakázán, již uplynula, nicméně důvodem zastavení předmětného řízení je skutečnost, že v době podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu, tj. dne 1. 8. 2013, nepobývala žalobkyně na území v režimech stanovených ustanovením § 69 odst. 5 ZPC.

24. Závěr prvostupňového správního orgánu a žalovaného vychází z toho, že žalobkyně nebyla oprávněna žádost o udělení trvalého pobytu podat na území České republiky, neboť nesplňovala podmínky stanovené § 69 odst. 5 ZPC. Pro posouzení důvodnosti žalobní námitky směřující vůči tomuto závěru je vhodné uvést, že prvostupňový správní orgán posoudil pobyt žalobkyně na území na základě opakovaně vydávaných tzv. překlenovacích štítků jako neoprávněný, kdežto žalovaná posoudila pobyt žalobkyně v době podání žádosti jako pobyt legální, avšak neupravený v ustanovení § 69 odst. 5 ZPC, proto dle jejího názoru pro nesplnění podmínek v tomto ustanovení stanovených nemohla žalobkyně podat předmětnou žádost na území České republiky. Uvedený závěr žalované, byl jako závěr odvolacího správního orgánu předmětem posouzení krajského soudu. Žaloba proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 s. ř. s. vždy směřuje proti rozhodnutí správního orgánu druhého stupně. Pro účely soudního přezkumu správních rozhodnutí jsou rozhodnutí obou stupňů správních orgánů vnímána jako jeden celek. To znamená, že ač správní soudy přezkoumávají a případně ruší především rozhodnutí správního orgánu druhého stupně, při posuzování zákonnosti tohoto rozhodnutí přihlížejí k předchozímu správnímu řízení a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

25. S uvedeným závěrem žalované se krajský soud neztotožňuje. Smyslem ustanovení § 69 odst. 5 ZPC je v případě, kdy je zahájeno správní řízení o žádosti cizince o povolení k trvalému pobytu, prvotně posoudit (dříve, než bude posuzována důvodnost žádosti), zda žadatel splňuje podmínky tohoto ustanovení a je tak oprávněn podat žádost na území České republiky, či nikoli. Pokud jde o oprávnění cizince podat žádost podle § 68 ZPC na území České republiky, odvíjí žalovaná, jak je zřejmé z odůvodnění napadeného rozhodnutí i z vyjádření k žalobě, splnění podmínek pro užití tohoto oprávnění právě z ustanovení § 69 odst. 5 ZPC, podle něhož je oprávněn podat žádost o trvalý pobyt na území České republiky cizinec, který na území pobývá na dlouhodobé vízum nebo má povolení k dlouhodobému pobytu nebo mu byl vydán doklad k pobytu na území podle zákona o azylu nebo zákona o dočasné ochraně cizinců. Obecně lze s žalovanou souhlasit. V daném případě však došlo ke zcela nestandardní situaci, kdy pochybením správního orgánu byly žalobkyni vydávány tzv. překlenovací štítky, opravňující ji k pobytu na území České republiky, a to opakovaně. V době podání žádosti dne 1.8.2013 pobývala žalobkyně na území České republiky na základě překlenovacího štítku č. FA1147965, který ji opravňoval k pobytu na území od 23.4.2013 do 20.8.2013. Za této situace nelze dle názoru krajského soudu posuzovat splnění podmínek pro podání žádosti na území kategoricky podle § 69 odst. 5 ZPC, jak to činí žalovaná, ale je nutno zohlednit pochybení správního orgánu při vydání překlenovacího štítku a učinit závěr, že žalobkyně v době podání žádosti pobývala na území oprávněně a je proto logické, že žádost o trvalý pobyt podala na území České republiky. Uvedený postup žalobkyně soud shledává nejen logickým, ale vzhledem k pochybení správního orgánu při vydání překlenovacího štítku také za souladný s ustanovením § 69 odst. 5 ZPC. Za situace, kdy byl žalobkyni vydán správním orgánem překlenovací štítek opravňující ji k pobytu na území, i když nebyl žalobkyni vydán oprávněně, měla žalobkyně v době podání žádosti k dispozici listinu, kterou jako cizinka prokazovala své oprávnění k pobytu na území, listinu, kterou se prezentovala vůči okolí, a která jí dávala možnost na území České republiky oprávněně pobývat. Žalobkyně tedy pobývala v době podání žádosti na území České republiky na základě toho překlenovacího štítku. Jeví se proto zcela nelogickým, aby podávala žádost mimo území České republiky. Dle názoru krajského soudu tak nebyly splněny podmínky pro zastavení řízení podle § 169 odst. 8 písm. c) ZPC, a to již v prvostupňovém řízení.

26. Nedůvodným krajský soud shledal druhý žalobní bod.

27. Žalobkyně žalobou napadá právní posouzení ustanovení § 69 odst. 5 ZPC prvostupňovým správním orgánem a žalovanou. Žalobní námitku v tom směru shledal krajský soud v rámci prvního žalobního bodu jako důvodnou. Správní orgány obou stupňů nezohlednily, jak to učinil krajský soud, pochybení při vydávání překlenovacích štítků žalobkyni, a žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí zdůvodnil zcela v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu svůj závěr o nesplnění podmínek § 69 odst. 5 ZPC, pro které nemohla žalobkyně podat žádost na území České republiky a o nesplnění těchto podmínek také opřela důvodnost zastavení daného řízení podle § 169 odst. 8 písm. c) ZPC. Žalovaná neporušila své povinnosti odvolacího orgánu a její rozhodnutí neodporuje požadavkům stanoveným v § 68 odst. 3 správního řádu a není v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejména s § 89 odst. 2 správního řádu. Žalovaná zjistila stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti,

jak vyžaduje § 3 správního řádu. Nebyla porušena ani ustanovení definující podmínky pro výkon činnosti správních orgánů. Krajský soud neshledal porušení žalobkyní zejména označeného § 4 odst. 2 správního řádu, podle kterého správní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné. Žalobkyni se dostalo řádného odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, včetně příslušných poučení ve smyslu § 68 odst. 3 a 5 správního řádu, jak je zřejmé z podaného odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Žalovaná pak v odvolacím řízení postupovala v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu a žalobkyní označené zásadní pochybení spočívající v nedostatečném přezkoumání prvostupňového rozhodnutí krajský soud rovněž nezjistil, když za takové nelze považovat právní posouzení splnění podmínek § 69 odst. 5 ZPC při podání žádosti žalobkyní. Nedůvodnou je i námitka, že spisový materiál neposkytuje dostatečnou oporu pro výrokovou část, jak prvostupňového rozhodnutí, tak napadeného rozhodnutí.

Závěr

28. Žaloba je důvodná. Krajský soud proto napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). Nezákonným shledal krajský soud i prvostupňové rozhodnutí, proto rozhodl také o jeho zrušení (§ 78 odst. 3 s.ř.s.). Současně vyslovil, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který krajský soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

VI. Náklady řízení

29. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, proto jí soud přiznal podle § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložila. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu a odměně advokáta stanovené podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (*dále jen advokátní tarif*). Zástupce žalobkyně, advokát, je plátcem daně z přidané hodnoty, proto se částka odměny advokáta zvyšuje o DPH vypočtenou podle zákona č. 235/2004 Sb. za použití sazby platné v době rozhodnutí soudu, tj. 21 %.

30. Zástupce žalobce požadoval na nákladech řízení náhradu za 3 úkony právní služby včetně režijního paušálu, náhradu za cestu z Prahy do Plzně a zpět, náhradu za promeškaný čas, to vše zvýšené o DPH a náhradu za zaplacený soudní poplatek.

31. Sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního činí podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 advokátního tarifu 3.100 Kč a podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku 300 Kč.

32. Odměna advokáta sestává ze 3 úkonů právní služby, a to jeden úkon podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu (převzetí a příprava věci), jeden úkon podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (podání žaloby) a jeden úkon podle § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu (účast na jednání soudu), tj. včetně paušální částky **10.200 Kč** (9.300 + 900).

33. Náhrada cestovních výdajů advokáta vozidlem FORD FOCUS za 186 km z Prahy do Plzně a zpět činí **1.148,90 Kč** ($688,20 + 460,7406$). Základní sazba dle § 1 písm. b) vyhlášky č. 328/2014 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad (dále jen „vyhláška č. 328/2014 Sb.“) činí **688,20 Kč** (u osobních silničních motorových vozidel 3,70 Kč za 1 km jízdy; $3,70 \times 186 = 688,20$). Náhrada za pohonné hmoty činí **460,7406 Kč** [výše průměrné ceny za 1 litr pohonné hmoty podle § 158 odst. 3 věty třetí zákoníku práce činí podle § 4 písm. c) vyhlášky č. 328/2014 Sb. u Benzínu 95 35,90 Kč; průměrná spotřeba na 100 km dle technického průkazu činí 6,9 litrů/100 km ($8,7 - 5,5 - 6,9$); množství spotřebované pohonné hmoty = $6,9 \times 1,86 = 12,834$; násobek ceny pohonné hmoty 35,90 Kč a množství spotřebované pohonné hmoty $12,834 = 460,7406$ Kč].

34. Náhrada za promeškaný čas podle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu činí za cestu z Prahy do Plzně a zpět **600 Kč** (6 půlhodin po 100 Kč).

35. Odměna advokáta sestává z odměny za právní služby v částce 10.200 Kč, náhrady cestovních výdajů 1.148,90 Kč, náhrady za promeškaný čas 600 Kč, tj. **11.948,90 Kč** a DPH z této částky **2.509,269 Kč**, a činí celkem 14.458,169, tj. **14.458 Kč**.

36. K odměně advokáta bylo připočteno **3.000 Kč** za zaplacený soudní poplatek podle položky 18 bod 2. písm. a) Sazebníku poplatků, přílohy zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů.

37. Náklady řízení tak činí **17.458 Kč**. K plnění byla podle § 64 s.ř.s. k § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. s ohledem na technické možnosti žalovaného správního orgánu stanovena třicetidenní lhůta, platební místo bylo podle § 64 s.ř.s. k § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. stanoveno k rukám advokáta žalobce.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.
(§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

V Plzni dne 20. května 2015

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Lenka Kovandová